

Pere Rovira

Pere ROVIRA (1947) ha publicat els següents llibres de poemes: *Distàncies* (València, 1981), premi Vicent Andrés Estellés, *Cartes marcades* (Barcelona, 1988), *La vida en plural* (Barcelona, 1996), *La mar de dins* (Barcelona, 2003), premi Carles Riba, *Poesia 1979-2004* (Barcelona, 2006), *Vint-i-cinc flors del mal de Charles Baudelaire* (Lleida, 2008), *Les roses de Ronsard* (Barcelona, 2009), *Entre nosaltres* (Lleida, 2010) i *Contra la mort* (Barcelona, 2011). Està a punt d'aparèixer una edició bilingüe espanyol-català de la seva *Poesia 1979-2004*. En prosa ha publicat *Diari sense dies* (Barcelona, 2004) i la novel·la *L'amor boig* (Barcelona, 2007), premi Ciutat de Barcelona. És també autor de diversos assaigs sobre poesia moderna, entre ells: *La poesia de Jaime Gil de Biedma* (Barcelona, 1986) i *Granada*, 2005) i *Cuando siento no escribo* (València, 1998). És professor emèrit de la Universitat de Lleida.

Recuerdos del otro mundo

Será muy largo el tiempo. Yo, en el otro lado de la frontera oscura; tu, dentro de la vida; queriendo que la muerte nos diga una mentira: que al final del futuro nos espera el pasado.

Me encontrarás por casa, en un rincón, llorando por no poder tocarte, fantasma del deseo de ti, inacabable; el caminar de perro de nuestro viejo amor te seguirá, asustado,

se tenderá a tus pies, y tendrá mi mirada, que ya no podrá verte; le darás tus caricias con las jóvenes manos del tiempo de delicias y con la triste mano que sostendrá esta página.

Te lamerá el amor la piel llena de sombras, tendrá gusto a saliva, a carne, a flor de sal la lengua de recuerdos del quieto animal, y yo te abrazaré con mis brazos de ahora.

Nos dormiremos juntos dentro de la añoranza y dentro de tu carne, impacientes, cansados de aguardar en dos mundos. Con mis carbonizados dedos yo buscaré tu mano de esperanza...

Vendrás como una luz negra y blanca, imposible, serás como la luna de un país de difuntos, y mis huesos sabrán que estaremos muy juntos y ya no tendrán miedo en su agujero horrible.

Poema original

Records de l'altre món // Se'ns farà llarg el temps. Jo, a l'altre costat / de la frontera fosca; tu, dintre de la vida; / esperant que la mort ens digui una mentida: / que, al final del futur, tornarem al passat. // Em trobaràs per casa, plorant en un racó / perquè no et puc tocar, fantasma del desig / d'estar amb tu, inacabable; et seguirà el trepig / de gos del nostre amor, esguerrat, mort de por, // i se t'ajaurà als peus, mirant-te amb els meus ulls, / que ja no et podran veure; tu li faràs carícies / amb la teva mà jove del temps de les delícies / i amb la mà trista i sola que passarà aquests fulls. // L'amor et lleparà les ombres de la cara, / tindrà gust de saliva, de carn i flor de sal / la llengua de records del quiet animal, / i jo t'abraçaré amb els meus braços d'ara. // Ens adormirem junts al llit de l'enyorança / i a la teva carn viva, impacients, cansats / de ser en mons diferents. Amb dits carbonitzats, / agafaré la mà de la teva esperança... // Vindràs com una llum negra i blanca, impossible, / com si fossis la lluna del país dels difunts, / i els meus ossos sabran que tornem a estar junts, / i ja no tindran fred en el seu clot horrible.

San Pedro

Te traigo rosas vivas de mi huerto,
un junio más, rezando frente al mármol;
ya aprendí a no evocarte en el cadáver
y sé venir aquí contra la muerte.

Sé que te gustan estas rosas ásperas,
rosas de libertad, no de jardín,
las rosas que no entienden que morir
es destino de flores, amor y astros.

Dime, padre, ¿las puede ver tu polvo;
nos miras de muy lejos, quizás riéndote,
desde la soledad del Gran Poniente,

la del santo y del Dios que ama a los muertos?
Padre, en mi pulso estás cada vez más
y tu ausencia me da golpes más fuertes.

Poema original

Sant Pere // Et porto roses vives del meu hort, / com cada juny, resant de cara al marbre; / ja he après a no evocar-te en el cadàver / i sé com venir aquí contra la mort. // Sé que t'agraden les meves roses aspres, / roses de llibertat, no de jardí, / que no saben entendre que morir / és destí de les flors, l'amor i els astres. / Digués, pare, ¿les veu la teva pols, / o ens mires de molt lluny, potser rient, / des de la soledat del Gran Ponent, // la dels sants, la del Déu que estima els morts? / Pare, cada any ets més en el meu pols / i els cops de no tenir-te són més forts.

Siempre

Cuando todo empezó, juramos con orgullo
que duraría siempre nuestro amor (y aquel *siempre*
eran días fugaces, quemados por la fiebre).
Después yo me jugué en tableros nocturnos

tu juventud, y el tiempo de diamantes
se nos carbonizó. Tú salvaste con brasas
de las horas felices el calor de la casa.
Si el odio no logró desatarnos las manos,

no podrá la vejez, porque tú le das miedo
y a mí me ha roto ya y le aburren mis males.
Regalemos ahora a otros días brillantes
las fuerzas que me quedan y, quizás, tu perdón.

Hagamos hoy las paces con la vida final;
que tu *siempre* nos guarde, no me dejes jamás.

Poema original

Sempre // Quan tot va començar, juràvem amb orgull / que duraria sempre el nostre amor (i *sempre* / eren dies fugaços i recremats de febre). / Després em vaig jugar la teva joventut // en els taulers nocturns, i el temps de diamants / se'ns va carbonitzar. Tu salvaves amb brasas / de les hores felices l'escalfor de la casa. / L'odi no va poder deslligar-nos les mans, // i no pot la vellesa, perquè tu li fas por / i a mi ja m'ha trencat, els meus mals l'avorreixen. / Ara tornen els dies resplendents, que es mereixen / la meva última força i potser el teu perdó. // Bon amor, fem les paus amb la vida final; / que el teu *sempre* ens empari, no m'abandonis mai.

París contigo

Sería un viejo enfermo, el más triste y hundido
vagabundo que anda arrastrando los pasos,
con la cara borrada, maldiciendo sus manos
porque hace años que no toca nada vivo;

un viejo que no sabe decir sí y va perdido
luchando con las sombras de su cuerpo infectado
y derriba el gobierno a gritos, blasfemando,
con cuatro ideas santas, con un pulso asesino;

maloliente, meado, borracho de mal vino;
prófugo de la vida, que nunca habrá soñado
en su cama, tranquilo, al amor abrazado,
un pobre que esta noche puede morir de frío.

Yo sería ese espectro, de no tenerte aquí,
riendo sobre el Pont des Arts como una estrella;
estaría en dos días perdido en la miseria,
y hoy no puede haber nadie más feliz en París.

Poema original

París amb tu // Seria un vell malalt, el més baldat i trist / vagabund que arrossega els peus pels bulevards; / un home sense cara, que es vol tallar les mans / perquè fa massa temps que no ha tocat res viu; // un vell desventurat que ja no sap dir sí / i es baralla amb les ombres del seu cos infectat / i enderroca el govern a crits i renegant, / amb quatre idees santes, amb el cor assassí; // ronyós, pixat, pudent, borratxo de mal vi; / un pròfug de la vida que mai no dormirà / en un llit seu, tranquil, a l'amor abraçat, / un míser que de fred pot morir aquesta nit. // Seria aquest espectre, si no et tingués amb mi, / rient com una estrella al cel del Pont des Arts; / en dos dies seria el més abandonat, / i ara no hi ha ningú més feliç a París.

